

[Statsministeren]

SF's dagsorden her i dag, at nu er garantien der, nu kan man regne med det. Jeg vil godt citere de sidste to linier fra SF's dagsordensforslag:

»... i forlængelse heraf gennemføres de nødvendige initiativer, så arbejdsløsheden i 1994 nedbringes med mindst 50.000.«

Jeg er altså ikke uenig i målsætningen; jeg kunne også ønske det, og regeringen ønsker det, vores skøn er 40.000. Men jeg vil godt sige, at når regeringen ikke kan gå ind for SF's dagsorden i dag, skyldes det, at vi ikke føler, det er holdbart at give befolkningen det indtryk, at en garanti for mindst 50.000 færre arbejdsløse er endegyldigt hjemme nu. Det afhænger af så mange faktorer, at jeg egentlig hellere ville sige: Lad os dog være enige om, at alt det, vi nu sætter i gang, kan vi samles om med et bredt flertal og kombinere med rentefaldet – så har vi nemlig de største chancer for at nå tallet 50.000, når vi sammenholder vores indsats med en positiv udvikling i befolkningens forbrug og dispositioner.

Så kan jeg måske tilføje til Venstre, De Konservative og Fremskridtspartiet – jeg hørte ikke Fremskridtspartiets holdning til SF's dagsorden, men jeg registrerede, at både Venstre og De Konservative støtter SF's dagsorden – at jeg kan godt forstå, man smiler lidt dernede på Venstres rækker; det gjorde man i hvert fald lige før. Jeg lyttede nemlig med stor interesse til Venstres motivering for at støtte dagsordenen og Venstres opskrift på at få ledigheden ned med de 50.000. Den svarede ikke helt til SF's argumenter. Venstres ordfører, hr. Helge Sander, havde ikke mange elementer i sit indlæg, som kunne genfindes i SF's indlæg, så medmindre der er noget, jeg er gået glip af, sporer jeg større uenighed mellem VK og SF end mellem SF og regeringen.

Og derfor siger jeg til mig selv: Jeg går ud fra, at der ikke foreligger aftale om en fælles handlingsplan mellem VK og SF, og hvis der ikke gør det, vil jeg da være meget bekymret for, om en sådan opbakning bag SF's dagsorden egentlig er noget, der tjener SF's ønsker. Derfor er min holdning, at regeringen ikke kan støtte SF's dagsorden.

Vi synes ikke, at vi skal give befolkningen det indtryk, at tallet på 50.000 hermed er garanteret. Det forekommer os ligeledes, at vi heller ikke skal skændes om 10.000 fra eller til;

det, vi skal bruge tid på, er at sætte maksimalt ind for at få bragt arbejdsløsheden mest muligt ned.

Må jeg slutte med at sige tak for den debat, vi har haft i dag, og bekræfte det, jeg startede med at sige, nemlig at debatten heldigvis har berørt mange elementer i det udspil, regeringen har lagt frem for at få knækket arbejdsløshedskurven. Men jeg har også lagt vægt på i dag, at vi ikke må glemme, at det, vi nu sætter i gang for 1993 og 1994, skal følges op af en langt mere dybtgående analyse og debat om de bagvedliggende strukturer; det vil bevirke, at vi for alvor gennem resten af 1990'erne kan fortsætte med at få nedbragt arbejdsløsheden og få forøget beskæftigelsen på de nye decentrale måder, vi har antydnet med regeringens nye udspil.

(Kort bemærkning).

Henning Dyremose (KF):

Statsministeren citerede de økonomiske vismænds meddelelse om, at lempelsen var forsvaret, set i forhold til betalingsbalancen. Jamen hr. statsminister, det er der aldrig nogen af os, der har betvivlet, når vi ser på det betalingsbalanceoverskud, som er skabt i kraft af den tidligere regerings politik.

Nej, problemet er forsvarligheden i forhold til underskuddet på statsbudgettet, og her er det jo i hvert fald betænkeligt – også for regeringen – hvis man ser på de samme vismænds vækstskøn; vismændene bekræfter jo allerede det, jeg udtrykte frygt for i tirsdags, nemlig at væksten i regeringens plan er overvurderet.

Regeringen regner med en vækst på 3,4 pct., hvorimod vismændene efter at have indregnet regeringens plan regner med en vækst på 2,6 pct. Regeringen har altså allerede nu et skøn fra vismændene, der ligger 0,8 pct. under regeringens. Jeg vurderer, at der kommer yderligere nedvurderinger, efterhånden som lavkonjunktoren i Europa slår igennem, og så er det risikoen for underskud på statsbudgettet, der burde optage regeringen.

I den situation er det netop farligt for dagens tema, nemlig bekæmpelse af arbejdsløsheden, at man belaster erhvervslivets konkurrenceevne. Jeg står her med et notat fra Ministeriet for erhvervspolitisk samordning, som er dateret 18. maj, og hvoraf det fremgår, at erhvervs- og avancebeskatningen allerede i 1994